

parti og et konservativt parti og gå ind for skattelettelser, og det kræver brugerbetaling?

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Nej, hr. Frank Dahlgaard, jeg svigter ikke mit politiske grundlag. Vi har ikke sagt, at vi er imod gratisprincippet overalt. Det har vi aldrig nogen sinde sagt, og det, at velfærdsydelse er skattefinansieret, vil vi blive ved med at have.

Til fru Yvonne Herløv Andersen: Der er mange områder, der kan spares på. Vi kunne f.eks. gå ned i ulandsbistand, vi kunne f.eks. også have ladet være med at hæve integrationsydelsen. Der er mange, mange områder, vi kan spare penge på, som vi kunne bruge til velfærdsydelser her i landet.

Formanden:

Så er det hr. Anders Samuelson som ordfører.

Anders Samuelson (RV):

Jeg vil gerne takke CD for at have taget initiativ til denne forespørgselsdebat om brugerbetaling af velfærdsydelser.

Brugerbetalingen er et hjørne af den overordnede diskussion om fremtidens velfærdssamfund, som er utrolig vigtig, men et hjørne af diskussionen, som vi stadig væk mangler at få taget ordentligt hul på.

Man kan vel i princippet dele ydelser i tre, nemlig de kerneydelser, som er gratis, de kerneydelser, som det offentlige står for med en større eller mindre grad af brugerbetaling, og så de ydelser, som man endnu ikke har ansvaret for, men som det diskuteres om det offentlige skal begynde at udbyde, altså nye former for tillægsydelser.

I øjeblikket går meget af debatten på plejehjem og hjemmehjælp, på ventelister og hospitalsudstyr, men få diskuterer velfærdssamfundets værdier og principper og hvordan vi kan justere velfærden, uden at værdierne går fløjten. Derfor håber vi fra radikal side, at denne forespørgselsdebat kan være med til at åbne for, at vi også kan diskutere værdier og principper i fremtidens velfærdsstat.

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at Det Radikale Venstre ønsker, at det danske velfærdssamfund også i fremtiden skal baseres på solidarisk skattefinansiering af de grundlæggende velfærdsydelser. Vi vedkender os den univer-

selle velfærdsstat, vi er stolte af den, og vi vil arbejde for, at den også eksisterer i fremtiden.

Jeg vil også gerne pointere, at vi ikke mener, at der generelt er sket en omlægning fra solidarisk skattefinansiering af velfærdsydelser til brugerbetaling, snarere tværtimod. Som finansministeren redegjorde for, er der rent faktisk sket en udbygning af de offentlige serviceydelser siden 1993.

I Det Radikale Venstre ønsker vi selv sagt heller ikke en sådan generel omlægning til brugerbetaling. På den anden side må vi erkende, at velfærdsstaten i fremtiden står over for nogle store udfordringer, hvor løsningerne ikke ligger lige for, og hvor brugerbetaling kan være en om end begrænset del af løsningen.

Jeg skal ikke trætte med forklaringer om den demografiske udvikling og de færre unge til at forsørge de flere ældre, men blot konstatere, at hvis vi fortsat skal kunne fastholde og forbedre velfærden, er der behov for justeringer og prioriteringer i velfærdsstaten.

Det kan have alt for store konsekvenser, hvis man blot bruger den fremgangsmåde, at man skærer en hæl og klipper en tå i et løbende forsøg på at få tingene til at passe sammen. Hvis man i sin iver efter at aflaste den offentlige sektor gør det på må og få, vil brede dele af befolkningen miste tilliden til, at velfærdsstaten vil være der, hvis og når de skulle få brug for den. Derfor er det utrolig vigtigt, at befolkningen får vished for, at trykningen på velfærdssamfundets kerneområder ikke nedprioriteres.

Derfor mener Det Radikale Venstre, at det er vigtigt at få en bred offentlig debat om, hvilke velfærdsydelser der er kerneydelser i velfærdssamfundet, og hvilke der er mere perifere ydelser. Hvilke ydelser er kerneydelser, som alle borgere i Danmark skal have krav på, og som vi skal have muligheden for at videreudvikle – for det er først og fremmest også det, det drejer sig om – og hvilke er mere perifere ydelser og dermed ydelser, som kan være genstand for en egenbetaling i en eller anden form?

Man kunne vende spørgsmålet på hovedet – og det er måske også det, der er behov for – og spørge os selv: Hvordan ville vi bygge det op, hvis vi ikke havde velfærdsstaten, som den ser ud i dag, hvis vi skulle starte forfra? Hermed kommer man jo lynhurtigt ind på spørgsmålet, som også har været vendt tidligere: Hvorfor er der en vis form for brugerbetaling for tandlægebehandling, mens det er gratis at gå til læge?